

CHƯƠNG I

CHUỖI NGÀY BUỒN CHÁN

Nếu bạn chưa đọc *Những cuộc phiêu lưu của Tom Sawyer* thì chưa biết tôi đâu; nhưng cũng chẳng sao. Bác Mark Twain viết cuốn đó, chuyện bác kể khá là trung thực. Phần lớn là chuyện có thật, chỉ có mấy chỗ bác ấy hơi phóng đại chút thôi. Nhưng cũng chẳng hề chi. Trần đời tôi chưa thấy ai không nói dối dăm ba lần, trừ bác Polly, hay bà góa, hay có khi là Mary. Bác Polly, bà bác Polly của thằng Tom đó mà, cùng với Mary và bà góa Douglas là nhân vật chính trong sách đó, cuốn sách mà phần lớn là sự thật, phóng đại chút thôi, như tôi vừa nói.

Rồi, toàn bộ câu chuyện trong sách ấy là thế này:

Nhà của bà góa

Tôi và thằng Tom tìm được món tiền bọn kẻ cướp giấu trong hang nên tụi tôi bỗng giàu to. Mỗi thằng được sáu ngàn đô, toàn là vàng cả. Đống vàng ấy chất lên thành nguyên núi tiền sừng sững. Bác thẩm phán Thatcher lấy tiền ấy của tụi tôi cho vay lấy lãi, mỗi ngày tụi tôi được phát một đô, quanh năm cứ vậy, nhiều tiền tới mức không biết phải làm gì.

Bà góa Douglas coi tôi như con trai ruột, tự nhận sẽ dạy dỗ tôi; nhưng ở trong nhà cả ngày khổ lắm, vì bà góa lúc nào cũng quy củ, nghiêm chỉnh mọi lúc, mọi nơi, phát rầu cả người; thế là tôi không chịu nổi nữa, bèn chuồn đi. Bận lại quần áo rách rưới, đội cái mũ thúng cũ của mình, tôi thấy tự do thoải mái hết sảy.

Nhưng thằng Tom Sawyer lòng ra tôi, bảo nó sẽ khởi xướng một băng trộm cướp, nếu tôi chịu quay lại chỗ bà góa học hành phép tắc ăn ở tử tế, nó sẽ cho tôi tham gia. Thế là tôi quay lại.

Bà góa vì tôi mà khóc nức nở, rồi gọi tôi là con cừu lạc lối tội nghiệp. Tôi còn bị gán cho nhiều cái tên vớ vẩn khác nữa, nhưng bà ta không hề ác ý gì. Bà cho tôi mặc quần áo mới, rồi tôi chỉ biết ngồi đó, mồ hôi đầm đìa, vô cùng bức bối. Rồi chuyện xưa tái diễn. Khi bà góa rung chuông gọi ăn tối là tôi phải có mặt ở bàn ăn đúng giờ. Ngồi xuống rồi cũng chưa được ăn luôn, mà phải chờ bà góa cúi đầu và lau bàn chút đỉnh về bữa ăn, dù các món chẳng có làm sao cả, mỗi tội là món nào thức nấy riêng rẽ cả. Trong thùng nước gạo thì khác nha, các món trộn đều, nước dùng quện lại, ngon lành hơn hẳn.

Sau bữa tối, bà góa lôi sách vở ra, dạy tôi về lão Moses và đứa trẻ nào đó trong nôi cỏ nển. Tôi đang

hào hứng hỏi han thêm về lão, thì bà góa lại từ từ tiết lộ, Moses đã chết từ tám hoánh rồi, thôi thôi, tôi chẳng quan tâm gì tới lão nữa, vì tôi nào có ham nghe chuyện mấy người chết rồi.

Nghe bà góa giảng về Moses và truyền kì đứa trẻ trong nôi cỏ nển.

Chẳng mấy chốc mà tôi thèm thuốc, nên tôi xin phép bà góa, nhưng bà ta không cho. Bà bảo hút thuốc là cái thói xấu xa và không trong sạch, nên tôi liều liệu mà bỏ thuốc đi. Trên đời có ối người như vậy đấy. Họ sĩ và những thứ chính họ còn chẳng biết. Bà ta cứ

nhặng xị lên về Moses, cái lão đã chẳng họ hàng thân thích gì, lại còn vô tích sự vì nghèo rồi còn đâu. Tôi chỉ trình bày bổ ích và lí thú như thế, mà bà lại quy tội cho tôi đến là ghê gớm. Mà bà ta cũng hút thuốc bột đấy thôi, và tất nhiên vì chính bà ta hút thuốc nên hút thuốc lại chẳng có gì sai trái cả.

Em gái bà ta, bà giáo già Watson gầy gò, mang kiếng, vừa mới chuyển tới ở với bà ta đã khẳng khẳng bắt tôi ngồi học đánh vần. Bà ta ra sức dạy dỗ tôi được

chừng một tiếng, thì bà góa bảo bà ta nhẹ nhàng với tôi chút. Tôi không thể chịu đựng thêm nữa. Giờ học tiếp theo tẻ nhạt đến tận người, còn tôi thì không tài nào yên chân yên tay. Bà giáo già Watson cứ nhắc tôi:

“Đừng gác chân lên đó, Huckleberry!”

Rồi thì:

“Đừng rúm người như thế, Huckleberry, ngồi thẳng lên!”

Rồi sớm muộn bà ta sẽ nói:

“Đừng ngáp rồi vươn vai như thế, Huckleberry, sao con không ngoan ngoãn đi nhỉ?”

Rồi bà giáo kể tôi nghe tuốt tuột về nơi chốn tôi tệ nào đó, thế là tôi ước luôn, giá như mình được ở đây. Bà giáo nổi đóa lên, nhưng tôi đâu có ác ý gì. Tôi chỉ muốn được đi đâu đó; chỉ muốn có gì đó khác đi, gì cũng được.

Bà giáo bảo điều tôi nói thật là báng bổ, rằng có cho vàng bà cũng sẽ không nói vậy. Bà ta sẽ sống sao để được lên nơi tốt đẹp. Chậc, tôi thì thấy tới chỗ bà ta định đến cũng không có lợi lộc gì, nên quyết định chẳng cố làm chi. Nhưng tôi không nói hẳn ra vậy đâu, vì nói thế kiểu gì cũng rắc rối to, mà rắc rối to thì rõ là không tốt.

Nhắc tới nơi tốt đẹp cái là bà giáo bắt đầu thao thao bất tuyệt về chỗ ấy. Bà bảo, ở đó ta chỉ cần cầm cây đàn hạc rong chơi ca hát ngày qua ngày, mãi mãi như vậy. Tôi thấy thế chẳng có gì hay ho, nhưng còn lâu tôi mới nói. Tôi hỏi bà ta, liệu thằng Tom Sawyer có lên đó được không, bà ta bèn đáp còn xa khuất thằng đó mới lên được. Tôi nghe lấy làm mừng, vì tôi muốn hai thằng ở cùng nhau kìa.

Bà giáo Watson cứ làm tôi chán ngấy, mệt mỏi và cô đơn cùng cực. Lát sau, họ gọi thêm mấy đứa nô lệ da đen vào cầu nguyện, sau đấy giương ai người nấy ngủ. Tôi cầm nến lên phòng, đặt nó trên bàn. Rồi tôi ngồi xuống ghế cạnh cửa sổ, cố nghĩ chuyện gì cho phần chán mà chẳng được. Tôi thấy cô đơn tới mức mèm muốn chết đi cho xong. Sao lấp lánh trên trời, muôn lá cây loạt soạt trong rừng khuya âm ỉ. Từ xa vọng tiếng cú kêu

Bà giáo Watson

thương ai đó vừa tạ thế, chim rừng cùng chó nhà khóc than mệnh bạc sắp lìa đời; làn gió cũng đang cố thì thâm vào tai tôi điều gì mà không thể nghe ra, làm ớn lạnh rợn người. Nơi rừng xa xăm, tôi nghe được tiếng gì như lời oan thán của những âm hồn bất tán. Tâm tư chẳng thể tỏ rõ, nên chúng không tài nào yên nghỉ dưới mồi sâu, cứ không ngừng văng lai ai oán hằng đêm. Tôi chùng lòng và sợ hãi khủng khiếp, chỉ ước mình có ai đó bầu bạn. Chẳng mấy chốc, một con nhện mon men bò lên vai tôi. Tôi búng nó trúng ngọn nến, thế là nó bén lửa và cháy nhẵn trước khi tôi kịp trở tay. Tôi biết ngay, điềm này rõ xấu, xui xẻo đến nơi rồi. Thế là tôi sợ hãi, trút hết quần áo khỏi người, đứng dậy và đảo quanh phòng ba vòng, mỗi vòng đều làm dấu thánh trước ngực. Rồi tôi dùng chỉ buộc một chòm tóc nhỏ để phòng bọn phù thủy. Nhưng vẫn chẳng an tâm chút nào. Người ta chỉ làm thế thay cho đóng đinh lên cửa ra vào khi tìm được món gì đó đã mất, chứ tôi chưa thấy ai bảo cách này cũng dùng để ngăn vận xui khi lỡ tay giết nhện cả.

Tôi lại ngồi xuống, người run bắn bật, rút điều thuốc ra hút. Giờ này, cả nhà đã nhất nhất yên ắng, nên bà góa sẽ không biết được. Hồi lâu, tôi nghe tiếng chuông đồng hồ từ nơi xa xôi nào đó trong phố kêu

“boong, boong, boong” mười hai lần, rồi lại tĩnh lặng như chưa hề – thậm chí còn tịch mịch hơn trước. Chẳng mấy chốc, giữa đám cây cối tối thui ngoài kia, tôi bỗng nghe tiếng cành gãy, thứ âm thanh xáo động đêm đen. Tôi ngồi yên và căng tai, nghe loáng thoáng “Meo! Meo!” phía dưới. Tốt quá! Tôi thì thào “Meo! Meo!” đáp lại, nhẹ nhàng hết mức có thể, tắt nến rồi trườn ra ngoài cửa sổ, leo lên nóc nhà kho. Tôi cứ thế trườn xuống đất, bò lén vào đám cây. Đúng thật, thằng Tom Sawyer đang chờ sẵn tôi ở đó.

Huck lẳng lặng trốn đi.

CHƯƠNG 2

BĂNG CƯỚP CỦA TOM SAWYER

Hai thằng tụi tôi rón rén dọc lối nhỏ giữa hai rặng cây sau vườn nhà bà góa, lom khom cúi thấp để khỏi bị cành cây quệt vào đầu. Lúc hai thằng ngang qua gian bếp, tôi vấp phải rễ cây, đánh động. Tụi tôi co rúm người, nằm im thín thít. Jim, anh nô lệ da đen to như hộ pháp của bà giáo già Watson đang ngồi ngay bậu cửa bếp. Tụi tôi thấy anh rõ mồn một, vì đèn bếp sau anh bật sáng. Anh bật dậy, vươn cổ ra trước hồi lâu, căng tai nghe. Rồi anh hỏi:

“Ai đấy hở?”

Anh đứng nghe thêm chút nữa, nhón chân qua đứng ngay giữa hai thằng. Tụi tôi mém nữa thì đụng

Hai thằng nhón chân đi qua chỗ Jim.

vào anh. Cả ba chúng tôi sát rạt nhau phải đến cả chục phút, lặng thinh không tiếng động. Đột nhiên, tôi thấy ngứa mắt cá chân mà không dám gãi. Rồi cái tai cũng ngứa theo, rồi tới sau gáy, ngay giữa hai bả vai cũng ngứa. Ngứa đến mức không gãi chắc chết mất. Thực ra, tôi để ý thấy mình ngứa ngứa thành thói như này nhiều lần rồi. Cứ đến mấy chỗ quan trọng như kiểu tang ma, hay phải ngủ khi không

buồn ngủ, đại thể là cứ lúc nào phải im lìm bất động thì ắt toàn thân tôi sẽ ngứa rợn lên. Lát sau, anh Jim lại hỏi:

“Này, nói gì đi? Ai đấy? Hay cái quái gì đấy? Mặc dịch ghê ta, rõ là mình vừa nghe động mà. Thôi được rồi, mình biết làm sao rồi. Mình sẽ ngồi đây và đóng tai nghe cho tới khi nào nghe lại tiếng động đó mới thôi.”